

Sygn. akt. IV Ka 1098/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Dorota Nowińska

Protokolant Artur Łukiańczyk

przy udziale Tadeusza Kaczana Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 24 listopada 2016 r. sprawy

A. G.

córki S. i G. z domu S.

urodzonej (...) we W.

oskarżonej o przestępstwo z art. 178a § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia

z dnia 24 maja 2016 roku sygn. akt V K 471/15

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, zwalniając ją od ponoszenia opłaty za II instancję.

UZASADNIENIE

A. G. została oskarżona o to, że w dniu 28 kwietnia 2015 r. we W., będąc w stanie nietrzeźwości, posiadając 0,76 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, kierowała samochodem osobowym m-ki F. (...) o nr rej (...) w ruchu lądowym, tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia wyrokiem z dnia 24 maja 2016 r., sygn. akt V K 471/15:

I. uznał oskarżoną **A. G.** za winną popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku, a stanowiącego przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. przy czym przyjął, iż zawartość alkoholu etylowego we krwi wyniosła co najmniej 0,68 promila i za to na podstawie art. 178a § 1 k.k. wymierzył jej karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata;

III. na podstawie art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonej środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 (jednego) roku;

IV. na podstawie art. 49 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzekł od oskarżonej na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 500 (pięciuset) złotych;

V. na podstawie art. 63 § 1 k.k., na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonej okres zatrzymania w dniach od 28.04.2015 r. godz. 19:20 do 29.04.2015 r. godz. 14:45;

VI. na podstawie art. 63 § 2 k.k., na poczet orzeczonego środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych zaliczył oskarżonej okres zatrzymania prawa jazdy od 28 kwietnia 2015 r.;

VII. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżoną od ponoszenia kosztów sądowych oraz od opłaty, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

Wyrok zaskarżył w całości obrońca oskarżonej zarzucając:

I. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. przez dowolną i wybiórczą, a nie swobodną, ocenę zeznań oskarżonej A. G. i świadka B. Z., co miało wpływ na treść wyroku przez poczynienie błędnych ustaleń faktycznych co do sprawstwa oskarżonej;

II. obrazę przepisów postępowania mających wpływ na treść wyroku, tj. art. 410 k.p.k. przez pominięcie przy dokonywaniu ustaleń faktycznych dotyczących istotnych okoliczności związanych z określeniem poziomu stężenia alkoholu we krwi oskarżonej w czasie prowadzenia pojazdu mechanicznego, wynikających z pomiarów oraz uznanego za wiarygodny dowodu z opinii biegłego i tym samym oparcie ustaleń faktycznych jedynie na części materiału dowodowego zebranego w sprawie;

III. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., przez uznanie wersji negatywnej dla oskarżonej w zakresie przebiegu zdarzenia, mimo wątpliwości zgłaszanych przez biegłego co do możliwości alternatywnego przebiegu zdarzenia - w kontekście analizowanych wyników badań stężenia alkoholu we krwi co do dokładnej ilości spożytego alkoholu oraz czasu jego spożycia, niezależnie bowiem od wiarygodności pozostałych dowodów wyniki badań, które posłużyły biegłemu do przedstawienia krzywej wchłaniania dopuszczają alternatywny przebieg zdarzenia pozostawiając obiektywne wątpliwości co do prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwym,

a w konsekwencji

IV. dopuszczenie się błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, polegającą na bezpodstawnym przyjęciu, że oskarżona popełniła zarzucany jej czyn w sytuacji, gdy brak było wystarczających i jednoznacznych dowodów świadczących o sprawstwie oskarżonej, co w konsekwencji doprowadziło do jej bezpodstawnego skazania.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej od popełnienia przypisanego jej czynu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja obrońcy oskarżonej nie zasługiwała na uwzględnienie.

Kontrola odwoławcza zaskarżonego orzeczenia przeprowadzona przez Sąd Okręgowy wykazała, iż procedując w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy nie popełnił żadnych błędów, w szczególności takich, na jakie wskazuje wywieziony środek odwoławczy. Sąd meriti w sposób prawidłowy, wnikliwy i staranny przeprowadził postępowanie w niniejszej sprawie, zaś ocena zgromadzonych dowodów dokonana przez ten Sąd jest w pełni poprawna - nie nosi cech dowolności i uwzględnia tak zasady prawidłowego rozumowania, jak i doświadczenia życiowego. Powyższe implikuje stwierdzenie, iż rozstrzygnięcie Sądu orzekającego pozostaje pod ochroną przewidzianą treścią przepisu art. 7 k.p.k.

Sąd Okręgowy w całej rozciągłości aprobuje tok rozumowania przyjęty przez Sąd I instancji i dokonaną przezeń ocenę dowodów uznając, że opiera się ona na pełnym materiale dowodowym i odnosi się do całokształtu dowodów ujawnionych na rozprawie głównej, w tym również do dowodów przemawiających na korzyść oskarżonej. Uzasadnienie zaskarżonego rozstrzygnięcia w sposób jasny i zrozumiały tłumaczy, dlaczego Sąd Rejonowy ostatecznie uznał, iż oskarżona A. G. prowadząc pojazd w dniu 28 kwietnia 2015 r. znajdowała się w stanie nietrzeźwości. Wbrew twierdzeniom apelującego dowody przytoczone w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku, jak też argumentacja, którą kierował się Sąd I instancji ferując ostateczne rozstrzygnięcie, w pełni wystarczają, by móc przypisać oskarżonej winę i sprawstwo czynu z art. 178a § 1 k.k.

Odnosząc się do zarzutów naruszenia przepisów postępowania, skutkującego błędną oceną zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd Okręgowy uznał, że w sposób oczywisty zarzuty te pomijają treść sporządzonego w sprawie uzasadnienia wyroku. W orzecznictwie sądowym spójnie podnosi się, że wyrażona w art. 4 k.p.k. zasada obiektywizmu i wiążąca się z nią zasada *in dubio pro reo* nie zostają naruszone w sytuacji, gdy Sąd ma w polu widzenia wszystkie dowody i fakty dotyczące oskarżonego, zarówno te, które są dla niego korzystne, jak i te, które przemawiają na jego niekorzyść, poddaje je ocenie i analizie zgodnej ze wskazaniem logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego oraz gdy w sprawie brak jest takich wątpliwości, które mimo wszelkich starań organu procesowego nie da się usunąć (tak np. wyrok SA we Wrocławiu z dnia 11 września 2014 r., II AKa 226/14).

Uzasadnienie zaskarżonego wyroku przekonuje zaś, że w toku przeprowadzonego w sprawie postępowania Sąd Rejonowy ocenił całość zebranego materiału dowodowego i wspierając się zasadami logiki i doświadczenia życiowego prawidłowo przyjął, że oskarżona kierowała pojazdem mechanicznym znajdując się w stanie nietrzeźwości. Tymczasem apelacja obrońcy oskarżonej oparta jest na przeciwstawieniu ustaleniom poczynionym przez Sąd Rejonowy własnych poglądów na jedynie pewne dowody, to jest takie, którym można ewentualnie przydać korzystny dla oskarżonej wydźwięk. Apelujący powołuje się zatem w szczególności na wyjaśnienia oskarżonej A. G. i zeznania B. Z., który jest znajomym oskarżonej oraz uwypukla zeznania A. S. (1) i A. S. (2) z etapu postępowania sądowego, pomijając te ich fragmenty, które jednoznacznie świadczą o tym, że oskarżona w trakcie prowadzenia pojazdu znajdowała się pod wpływem alkoholu.

Z zeznań świadków A. S. (2) i A. S. (1), złożonych przez nich w toku postępowania przygotowawczego, nasuwa się wniosek, iż zachowanie oskarżonej jednoznacznie wskazywało w ich ocenie na fakt, iż była ona pod wpływem alkoholu. Świadek A. S. (1) zeznał, iż oskarżona nie mogła utrzymać toru jazdy, bez powodu zmieniała pas ruchu a następnie cofała pojazd „o mało co nie powodując kolizji”. Wskazał także, że oskarżona mówiła do niego „bełkotliwie” oraz że poczuł od niej silną woń alkoholu. Świadek A. S. (2) również zeznała o niebezpiecznych manewrach wykonywanych przez oskarżoną oraz że po zachowaniu oskarżonej widziała, że może być ona w stanie nietrzeźwości. Wszystkie powyższe okoliczności świadczą zdaniem Sądu o tym, że oskarżona w momencie prowadzenia pojazdu znajdowała się w stanie nietrzeźwości. Jednocześnie brak było podstaw do podważenia wiarygodności zeznań tych świadków a ich ocena dokonana przez Sąd I instancji jawi się jako trafna.

Prawidłowa była także ocena Sądu I instancji, który zasadnie uznał za niewiarygodne te fragmenty wyjaśnień oskarżonej, w których próbowała ona przekonywać, że nie prowadziła pojazdu w stanie nietrzeźwości, zaś alkohol spożywała już po zakończeniu jazdy. Nie ulega wątpliwości, że taka linia obrony oskarżonej winna być oceniana szczególnie ostrożnie, bowiem bronić się nią może każdy sprawca, który nie został zatrzymany na gorącym uczynku przestępstwa, a w konwencji badanie na obecność alkoholu w wydychanym powietrzu przeprowadzono w pewien czas po zdarzeniu. Sąd Rejonowy słusznie zwrócił w tym zakresie uwagę na rozbieżności występujące w wyjaśnieniach oskarżonej i zeznaniach świadka B. Z., którzy nie potrafili spójnie wskazać, czy i jaką ilość alkoholu po dotarciu na ul. (...) spożyli, w jakim miejscu go spożywali oraz jakie było źródło jego pochodzenia. Nadto świadkowie A. S. (2) i A. S. (1) nie wskazali, aby widzieli, że oskarżona po zaparkowaniu pojazdu spożywała alkohol, a przecież mieli z nią właściwie nieprzerwany kontakt wzrokowy.

Powyższe okoliczności analizowane w sposób w pełni obiektywny, przy uwzględnieniu wyjaśnień oskarżonej, niespójnych z zeznaniami świadka B. Z., budują przekonanie o braku wiarygodności A. G., a w związku z tym nie

można czynić Sądowi Rejonowemu zarzutu z faktu, iż wykluczył wyjaśnienia oskarżonej i zeznania świadka B. Z. z grona dowodów, które winny stanowić podstawę czynienia ustaleń faktycznych w sprawie.

Abstrahując od powyższego, relacja oskarżonej pozostawała także sprzeczna z wnioskami wydanej w sprawie opinii biegłego sądowego W. D., która w sposób zdecydowany podważała wiarygodność złożonych przez oskarżoną wyjaśnień. Oczywistym pozostaje przy tym, że szczególna trudność opiniowania związana była nie tylko z tym, że oskarżona została przebadana na obecność alkoholu w organizmie na długo po zakończeniu jazdy samochodem, ale także dlatego, że oskarżona złożyła wyjątkowo niekonsekwentne i nieprecyzyjne wyjaśnienia, zmuszające biegłego do uwzględnienia kilku wariantów przebiegu zdarzenia. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci badania oskarżonej, jej wyjaśnień oraz zeznań świadków pozwoliły biegłemu na dokonanie obliczeń weryfikujących podawane przez oskarżoną ilości spożytego alkoholu. Wyniki tych obliczeń wskazują, że podawane przez oskarżoną dane co do ilości i rodzaju spożytego alkoholu nie odpowiadają stwierdzonym u niej wynikom badania na zawartość alkoholu, co jednoznacznie dowodzi niewiarygodności złożonych przez nią wyjaśnień. Opierając się na opinii biegłego i przydając jej wnioskowi pełną wiarygodność Sąd meriti wykluczył wersję zdarzenia prezentowaną przez oskarżoną i stanowisko to nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów. Biegły przeprowadził wszechstronne badania zmierzające do ustalenia rzeczywistego stanu nietrzeźwości oskarżonej, zaś zajęte w sprawie stanowisko obszernie uzasadnił. Nie miał przy tym żadnych podstaw do nieobiektywnego przeprowadzania badań i w całości oparł się na dostępnym w sprawie materiale dowodowym, zaś wnioski jego opinii stanowiły jeden z najbardziej wymiernych czynników obalających wiarygodność wyjaśnień oskarżonej. Wobec spójności, przejrzystości oraz wszechstronnego uzasadnienia wnioskowania biegłego dla obalenia sformułowanych przez niego wniosków oczywiście niewystarczające pozostawało odwołanie się do własnych przekonań skarżącego, bez szerszego i przekonującego uzasadnienia tak zaprezentowanego stanowiska.

W powyższym świetle za oczywiście bezzasadne należało uznać zarzuty skarżącego zmierzające do zakwestionowania faktu popełnienia przez oskarżoną przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. Wbrew stanowisku apelującego, Sąd I instancji rozstrzygnął w powyższym zakresie w oparciu o kompletny materiał dowodowy oraz obiektywnie ustalone okoliczności faktyczne, zaś przeprowadzona w sprawie ocena dowodów niewątpliwie nie naruszała reguł płynących z art. 7 k.p.k. Biorąc zaś pod uwagę fakt, iż badanie oskarżonej miało miejsce w jakimś czasie po zakończeniu przez nią jazdy, ustalenie przez Sąd I instancji, że oskarżona prowadziła pojazd znajdując się w stanie nietrzeźwości z wynikiem 0,68 promila, jest ustaleniem dla oskarżonej korzystnym w stosunku do pierwotnie stawianego jej zarzutu.

Reasumując, Sąd I instancji należycie przeanalizował zebrany w sprawie materiał dowodowy, zaś w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku przedstawił logiczny wywód obrazujący, jakie konkretnie dowody przemawiają za uznaniem winy i sprawstwa oskarżonej oraz stanowią podstawę rekonstrukcji stanu faktycznego. Ustalenia poczynione przez Sąd Rejonowy, jako dokonane w wyniku prawidłowej oceny zgromadzonych w sprawie dowodów, nie mogły zostać skutecznie zakwestionowane i znajdują tym samym pełną akceptację Sądu Odwoławczego.

Brak jest również podstaw do podważenia stanowiska Sądu I instancji w zakresie rodzaju oraz wymiaru orzeczonej wobec oskarżonej kary pozbawienia wolności oraz orzeczonych środków karnych. Uzasadnienie Sądu meriti w sposób szczegółowy wskazuje okoliczności łagodzące oraz obciążające, które wziął ów Sąd pod uwagę przy wydawaniu rozstrzygnięcia w wyżej wskazanym zakresie. Przekonująca argumentacja w tym względzie sprawia, że nie sposób uznać, by orzeczona kara 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat próby była niewspółmierna do rodzaju i charakteru czynu popełnionego przez oskarżoną oraz do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu. Obiekcji nie wzbudza także wysokość zasądzonego od oskarżonej świadczenia pieniężnego, ustalona przy uwzględnieniu możliwości zarobkowych oskarżonej, jak i długość orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów było w myśl art. 42 § 2 k.k. obligatoryjne, zaś długość owego zakazu uwzględnia w szczególności fakt, iż decydując się na prowadzenie pojazdu mechanicznego pomimo nietrzeźwości oskarżona dała jednoznaczny wyraz, że nie respektuje elementarnych zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym i prowadzenie przez nią pojazdów stwarza zagrożenie dla innych uczestników ruchu.

Mając na uwadze wszystkie wskazane wyżej okoliczności, Sąd Okręgowy apelacji obrońcy oskarżonej nie uwzględnił i zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Orzeczenie o kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze oparto o przepis art. 636 § 1 k.p.k. oraz art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych. (Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz.223 z późn. zm.).